

pohoršení, že tedy mohlo z jeho počínání vzejít veřejné pohoršení. Tato možnost prý však nestačí ke skutkové podstatě přestupku dle § 516 tr. z., která vyžaduje, by smilný čin pachatelův veřejné pohoršení skutečně vzbudil. Zmateční stížnost odůvodněna není. Obrat »způsobem, budícím veřejné pohoršení«, neznamená, že by zákon vyžadoval ke skutkové podstatě přestupku dle § 516 tr. z., by v tom kterém určitém případě bylo veřejné pohoršení opravdu vzbuzeno. Stejně jako výrazem »hrubě« v témž zákonném ustanovení, mělo býti i citovaným rčením stanoveno pouze tolik, že smilné jednání, by odpovídalo skutkové podstatě přestupku dle § 516 tr. z., musí, urážejíc mravnost nebo stydlivost, provázeno býti dvěma vlastnostmi: hrubostí a způsobilostí, by jím bylo vzbuzeno veřejné pohoršení. Kdyby správným měl býti názor, uplatňovaný zmateční stížností, pak by to znamenalo, že by v konkrétním případě zůstalo i jednání sebe necudnější beztrestným jen proto, že nevzbudilo pohoršení u lidí mravně zpustlých či mravně lhostejných, kteří náhodou samejediní byli svědky jednání toho nebo samejediní dodatečně se o něm dověděli. Nálezací soud tudíž správně označuje jednání obžalovaného jako takové, které mělo konkrétní způsobilost vzbuditi veřejné pohoršení.

Čís. 231.

Předražování. Zatajování zásob obilí a mlýnských výrobků zůstalo činem trestným, stíhaným soudy i dle nařízení vlády Československé republiky ze dne 23. března 1920 čís. 169 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 12. července 1920, Kr I 410/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury pro zachování zákona do nálezu vrchního zemského soudu v Praze ze dne 23. dubna 1920.

Rozhodnutím vrchního zemského soudu v Praze ze dne 23. dubna 1920 porušen byl zákon v ustanovení § 2 zák. o trestání válečné lichvy ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n.

Důvody:

Státní zastupitelství v Praze podalo u lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze obžalobu ze dne 25. března 1920 na Jana V. pro přečin podle § 33 čís. 1, 4 nařízení vlády ze dne 27. června 1919 čís. 354 sb. z. a n., spáchaný tím, že v únoru 1920 v B. zámyslně zatajil úřadu zásoby obilí, totiž 402 kg žita a 363 kg ovsa, jež měl v držení a jejichž hodnota převyšuje 500 K. Obžalovací spis byl lichevnímu soudu podán dne 31. března 1920 a byl obžalovanému doručen dne 3. dubna 1920. Obžalovaný podal dne 9. dubna 1920 proti obžalobě námitky, o nichž rozhodl vrchní zemský soud v Praze nálezem ze dne 25. dubna 1920 v ten smysl, že se obžalobě nedává místa a trestní řízení se zastavuje. V důvodech tohoto nálezu se uvádí, že dle nařízení vlády ze dne 23. března 1920 čís. 169 sb. z. a n. změněn byl § 33—42 nařízení vlády ze dne 27. června 1919 čís. 354 sb. z. a n. a trestání přestupků těch přikázáno

bylo politickým úřadům, že tedy jest trestní řízení zastaviti a spisy postoupiti příslušnému politickému úřadu k příslušnému jednání. Uvedeným nálezem vrchního zemského soudu byl porušen zákon, a to ve dvou směrech, neboť: 1. podle § 14 odstavec třetí zákona ze dne 17. října 1919 čís. 567 sb. z. a n. nejsou námitky proti spisu obžalovacímu podanému u soudu lichevního dovoleny a měly býti již z tohoto důvodu zamítnuty. 2. podle nařízení vlády ze dne 23. března 1920 čís. 169 sb. z. a n. stanovena byla sice kompetence politická ke stíhání a trestání trestných činů proti nařízení vlády republiky čsl. ze dne 27. června 1919 čís. 354 sb. z. a n. o úpravě obchodu obilím a mlýnskými výrobky, avšak při tom bylo zároveň změněno znění § 33 tohoto nařízení a zejména vypuštěno bylo ustanovení o trestnosti toho, kdo zúmyslně úřadu zatajuje zásoby obilí a mlýnských výrobků. Následkem toho spadají nyní i činy tohoto druhu pod ustanovení § 2 zákona o trestání válečné lichvy ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. To plyne již z prosté úvahy, že zatajování obilí a mlýnských výrobků, tedy nejdůležitějších předmětů potřeby, mělo by býti stíháno jen trestem politickým, kdežto zúmyslné zatajení všech ostatních předmětů potřeby trestalo by se daleko citelnějším trestem soudním. Správnost tohoto stanoviska vyplývá také z výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 4. dubna 1920 čís. 17 věstníku.

Čís. 232.

Pachatel, jenž připojil se k neznámým zlodějům po vyhození balíku ze železničního vozu, nedopustil se krádeže, nýbrž podílnictví na krádeži.

(Rozh. ze dne 12. července 1920, Kr II. 156/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Antonína M. do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 10. dubna 1920, jímž byl uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. a), 179 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a uznal obžalovaného vinným toliko zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 lit. a), b) tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud s hlediska čís. 10, § 281 tr. ř. dovozuje, že skutek obžalovaného spadá jen pod právní hledisko § 185 tr. z.

Rozsudek v odpor vzatý zjišťuje ohledně skutkových okolností pouze, že se obžalovaný ihned po vyhození balíku ze železničního vozu ještě na místě činu, na nádraží v P. (za stanicí sice, ale ještě v jejím obvodu) k neznámým zlodějům připojil a s nimi se o obsah balíku rozdělil. Další, v důvodech obsažené větě, že má soud za prokázáno i to, »že se obžalovaný k neznámým zlodějům připojil, než krádež byla úplně dokonána,« nutno přikládati jen význam právního úsudku, nikoliv zjištění skutkové okolnosti, neboť v tomto bodu jde o řešení právní otázky. V této pří-